

[Fuglsang.]

til, at man direkte har sendt Trygve Lie ud som en slags lånediplomat, og som også kommer til udtryk i vore aviser i bekymrede overskrifter som f. eks.: „Når vi med i kapløbet om amerikansk kapital?“ De, som nu tilstræber disse udenlandske investeringer, ved jo udmærket, at vi får dem kun mod garantier og mod forpligtelser. I Norge er der som led i bestræbelserne for at tiltrække fremmed kapital bebudet ophævelse af den udbyttebegrænsning, man har haft, og også ophævelse af selskabs-skatterne. I Holland, der gerne fremhæves som det store, misundelsesværdige eksempel, er man gået endnu videre. For at lokke dollars til lover man her politisk stabilitet; ekspropriationer er ukendte; man lover, fortsat at have lave omkostninger, ikke mindst med hensyn til arbejdsløn; man lokker med, at der er ingen besidderrestriktioner; en virksomhed kan til 100 pct. ejes af udlændinge; man lokker med, at der ingen begrænsning er i overførelse af dollars eller i fortjeneste og ingen skat på udbytter til aktieejere, der bor uden for landet. Jeg nævner bare dette, for at vi skal være klar over betingelserne for det kapløb om dollars, vi er i færd med at rode os ind i. Alt dette viser det nationalt farlige i det, som disse partier og grupper nu synes at være enige om — alt under dække af påstanden om, at Danmark ikke er i stand til at stå udenfor.

Vi kommunister anerkender ikke dette standpunkt. Vi mener ikke, at det danske folk, der så offervilligt kæmpede sig fri af Hitlers Neuropa, nu behøver at være „europæere“ under en anden stormagts førerskab og i dens interesse. Vi er i stand til at leve og handle frit til alle sider og i gensidig forståelse med alle folk.

Lad mig for øvrigt nævne, at man udtrykker jo ikke særlig stor tillid til vore allierede venner og Atlantpartnere, når man tror, at det kun vil være muligt at handle med dem, hvis vi bøjer os for deres vilkår. Jeg tror såmænd heller ikke alt for meget på dem i moralsk henseende, men jeg ved, at de ikke er dårlige købmænd, og det gælder i forholdet til både de seks og de syv, at vi jo ikke alene vil sælge til dem, men også køber hos dem. Alene heri skulle der ligge et sundt grundlag for samhandel

med dem, selv om vi står udenfor. Jeg ønsker naturligvis ikke, at vi skal afbryde vor samhandel med vore gamle partnere, men jeg tror, det ville være muligt at oprettholde denne samhandel på gunstigere vilkår, eventuelt på tosidet basis, som det allerede i nogen grad er ved at blive tilfældet — jeg tænker f. eks. på vore landbrugsaftaler med lande inden for de syv og på den aftale, vi har med Vesttyskland inden for de seks — og jeg tror, vi vil kunne opnå det på mere ligelige vilkår, end vor tilslutning til et af de to konkurrerende markedsområder vil byde os.

Men desuden er der i høj grad grund til at huske, at hverken de seks eller de syv er hele verden, de er bare en lille del af de mere end 80 nationer, som tilhører FN. Der findes også de store oversøiske områder, som i forvejen spiller en stigende rolle for os, og der findes den socialistiske verden med dens 1000 millioner mennesker og dens store, krisefrie marked. Jeg vil i den forbindelse gerne spørge, hvilket initiativ der er taget i anledning af den nordiske rekommandation, der i sin tid blev vedtaget enstemmigt, altså også med de danske deltageres stemmer. Når man dengang stemte for den, er der vel grund til at tro, at man gjorde det, fordi man anså tanken i rekommandationen for at være rigtig. Men så er der grund til at spørge: hvad har man gjort, og hvad har man tænkt sig at gøre for at omsætte denne rigtige beslutning i handling?

Til slut: den politik, som konventionen om frihandels-sammenslutningen er udtryk for, såvel som de kræfter, der står bag den, er ikke det, der skal til, for at vi kan nå de høje mål, som udtrykkes i konventionens målsætning om fuld beskæftigelse, større produktivitet, rationel udnyttelse af ressourcerne og en forbedret levestandard — tværtimod. Danmark har brug for og det danske folks interesser kræver en anden politik end den, der her gives udtryk for. Det er rigtigt, at vi stadig skal søge at udvide vore afsætningsmarkeder. Men tilslutningen til de syv er i virkeligheden ikke en udvidelse, men en farlig indsnævring inden for en mindre del af Europa, der oven i købet er domineret af en enkelt stormagt, nemlig England. Det, der skal til, og det, som vi kommunister har slået til lyd for gennem